

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobců: **a) David Jánošík**, insolvenční správce společnosti SLOT Group, a. s., se sídlem Gočárova 1105/36, Hradec Králové, **b) SLOT Group, a. s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zastoupený žalobcem a), **c) CEC Praha, a. s.**, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Praha 5, zastoupený Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Kasárenská 1473/6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce c) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 3. 2021, č. j. 61 A 15/2020-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 11. 2. 2020 provedl žalovaný kontrolu v provozovně Lucky Planet na adrese Nádražní 127/27, 387 01 České Budějovice, s žalobcem b) – SLOT GROUP (dále též „právní předchůdce žalobce/stěžovatele“), zaměřenou na dodržování povinností vyplývajících ze zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále též „zákon o hazardních hrách“). Na základě provedené kontroly žalovaný dle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách přijal opatření o zadržení věcí v provozovně, neboť u nich pojal důvodné podezření, že v souvislosti s jejich užíváním dochází k porušení zákona o hazardních hrách, a to z důvodu, že právní předchůdce žalobce b) provozoval technická hrací zařízení bez příslušného povolení, neboť povolení, která předložil při kontrole, neodpovídala povolením evidovaným Ministerstvem financí (dále též „ministerstvo“). Důvodné podezření se týkalo jednoho kusu technického zařízení s názvem „APOLLO GAMES“, jednoho zařízení s názvem „e gaming“ a jednoho zařízení s názvem „KAJOT“. Námitky insolvenčního správce Ing. Davida Jánošíka [žalobce a), dále

těž „insolvenční správce“] proti zadržení věci žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 4. 2020, č. j. 19786-13/2020-520000-61 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl.

[2] Dne 20. 2. 2020 nabyl k zadrženým věcem vlastnické právo žalobce c), a to na základě smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty. Podáním ze dne 5. 5. 2020 se žalobce c) domáhal zrušení opatření o zadržení věcí, neboť je v současné chvíli jediným vlastníkem zadržených technických zařízení. Žalovaný mu sdělením ze dne 15. 6. 2020 sdělil důvody, pro které nemůže zadržená technická zařízení uvolnit.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojili žalobci žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl (dále též „napadený rozsudek“), neboť shledal, že podmínky pro zadržení věcí podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách byly splněny. V žalobě namítali, že na základě smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty uzavřené dne 20. 2. 2020 převedl insolvenční správce, jako osoba oprávněná nakládat s majetkovou podstatou žalobce b), vlastnické právo k závodu žalobce b) na žalobce c). Součástí převáděného závodu byly též veškeré movité věci, včetně věcí zadržených žalovaným v rámci kontroly v provozovně.

[4] Žalobci předně odmítli, že by byl plně odůvodněn závěr o existenci důvodného podezření, že v provozovně žalobce b) docházelo k porušování zákona o hazardních hrách, respektive k provozování hazardní hry, ke které by žalobce b) nesvědčilo povolení dle zákona o hazardních hrách. Trvají na tom, že doložili, že předmětná technická výherní zařízení provozovali na základě řádného povolení, přičemž ze změnového rozhodnutí ministerstva jasně vyplývá, že ministerstvo vydalo toto rozhodnutí v souvislosti s prodejem závodu společnosti MASOX a nabytím závodu žalobcem b), a to s účinností ode dne 1. 10. 2015. Ze změnového rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že ostatní podmínky povolení sázkové hry obsažené v předchozích rozhodnutích ministerstva zůstávají nadále v platnosti. V projednávané věci založil žalovaný své důvodné podezření na skutečnosti, že povolení (respektive změnová rozhodnutí k dřívějším povolením) předložená při kontrole právním předchůdcem žalobce neodpovídala rozhodnutím evidovaným ve spisovém materiálu ministerstva ani v Informačním systému pro Státní dozor nad loteriemi a sázkami (dále jen „systém SDSL“), přičemž uvedená nesrovnalost je pouze ve výčtu jednotlivých rozhodnutí ministerstva o povolení. Uvedli, že převzali rozhodnutí ministerstva o změně, a to ve znění, které předložili žalovanému v rámci předmětné kontroly.

[5] Krajský soud poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020-76, ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020-44 a ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 As 264/2020-41, které se týkaly skutkově obdobných případů mezi týmiž účastníky, popřípadě pouze s žalobcem c) na straně žalobců. V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud dovodil, že existence dvou verzí rozhodnutí zakládala důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách a opravňovala správní orgán k zadržení dotčených věcí. Krajský soud neshledal důvody, pro něž by se měl od uvedených závěrů odchýlit. Jelikož žalovaný v průběhu kontroly obdržel změnové rozhodnutí, u něhož kontrolou u ministerstva zjistil, že se neshoduje s rozhodnutím, které ministerstvo eviduje, vyvstalo důvodné podezření, že provozem shora uvedených

pokračování

technických zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Konstatoval, že postup žalovaného spočívající v zadržení technických hracích zařízení byl souladný se zákonem.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce c) (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud dospěl k nezákonnému závěru ohledně existence důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Krajský soud v Brně totiž dospěl ve skutkově a právně totožných věcech v rozsudku ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 A 84/2020-91 k závěru o neexistenci důvodného podezření (tento rozsudek byl následně zrušen a vrácen tomuto soudu zpět rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 9 As 191/2020-76). Okamžik rozhodný pro posouzení existence důvodného podezření je okamžik zahájení kontroly, resp. okamžik zadržení příslušné věci. K tomuto okamžiku musí být součástí správního spisu veškeré dokumenty (indicie), z nichž správní orgán usuzuje na existenci důvodného podezření. Tím se žalovaný neřídil, neboť skutkový stav ke dni zadržení zařízení neposkytoval dostatečnou podporu pro závěr o existenci důvodného podezření. Žalovaný nemohl svůj postup odůvodnit *ex post* na základě podkladů založených do spisu až po zadržení věci. Samotná existence rozdílů mezi zněními změnových rozhodnutí nemohla bez dalších indicií založit důvodné podezření žalovaného. Krajský soud kromě toho pominul, že žalovaný při kontrole vycházel ze znění změnových rozhodnutí v neúplném a nedostatečném systému SDSL. Rovněž pominul, že žalovaný pravost změnových rozhodnutí předložených právní předchůdkyní stěžovatele nezpochybnil ani při dotčené kontrole, v záznamu o ní ani v úředních záznamech o zajišťovacím opatření, ale až v řízení před správním soudem.

[7] Stěžovatel poukázal na obsah protokolu o kontrole, v němž v seznamu podkladů změnová rozhodnutí evidovaná ministerstvem (popř. v systému SDSL) chybí. Rozhodnutí o změně provozovatele založil žalovaný do spisu až dne 14. 2. 2020 (tři dny po kontrole), původní povolení z roku 2013 až dne 19. 2. 2020. Z uvedeného je zjevné, že žalovaný v rozhodnutém okamžiku relevantními podklady nedisponoval. Závěry krajského soudu, že žalovaný měl změnová rozhodnutí v době kontroly k dispozici, proto nenachází oporu ve správním spisu.

[8] Stěžovatel dále předložil obsáhlou argumentaci zpochybňující správnost závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020-76, z něhož vycházel v nynější věci krajský soud. Podrobně popsal skutkový stav, přičemž zdůraznil, že závěry Nejvyššího správního soudu o existenci důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách nenacházely oporu ve správním spise. Kasační soud nadto tehdy přehlédl, že žalovaný nerozporoval pravost změnových rozhodnutí, ale pouze jejich platnost a účinnost, přičemž tak učinil až po skončení kontroly. V neposlední řadě poukázal stěžovatel na nespolehlivost systému SDSL, který obsahoval u změnových rozhodnutí některé nesprávné údaje. Všechny uvedené skutečnosti svědčí o nesprávnosti závěrů obsažených v rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76 a tedy i rozsudku krajského soudu v této věci, který se na dřívější

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odvolával. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu, popřípadě i napadeného rozhodnutí žalovaného.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle shrnul skutkový stav. Má za to, že stěžovatel neprokázal, že se v případě zadržených technických zařízení jedná o zařízení, která jsou provozována legálně, v souvislosti s jejichž užíváním nedochází k porušování zákona o hazardních hrách. Zadržení předmětných zařízení považuje za důvodné a zákonný důvod pro jejich zadržení stále trvá. Trvá na tom, že v rámci kontroly ověřoval správnost předložené kopie změnového rozhodnutí, kterým ze společnosti MASOX přešlo povolení k provozování hazardní hry na žalobce b), přičemž přípisem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 19786-8/2020-520000-61 požádal ministerstvo o vyjádření, zda rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015, č. j. MF-38884/2015/34-4, předložené kontrolovanou osobou v rámci kontroly, je platným rozhodnutím Ministerstva financí a zda ho ministerstvo vydalo. Ministerstvo celnímu úřadu přípisem sdělilo, že obsah kopie rozhodnutí, předloženého kontrolovanou osobou v rámci kontroly, se neshoduje s obsahem rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4, které Ministerstvo financí v rámci povolovacího řízení samo v příslušném správním spisu eviduje. Přílohou vyjádření ministerstva je pak kopie rozhodnutí č. j. MF-38884/2015/34-4, které Ministerstvo financí eviduje v příslušném spisu, a také kopie žádosti o změnu povolení, podaná společně společnostmi MASOX a. s. a žalobcem b), jejíž obsah dle vyjádření ministerstva rovněž nekoresponduje se zněním změnového povolení, předloženého kontrolovanou osobou - žalobcem b). Celní úřad tak konstatuje, že ze zcela legitimních důvodů pojal důvodné podezření, že provozování hazardních her ze strany kontrolované osoby se děje v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o hazardních hrách. Z tohoto důvodu postupoval podle ustanovení § 121 zákona o hazardních hrách a výše uvedená technická zařízení zadržel.

[10] Žalovaný k podané kasační stížnosti dále uvádí, že tvrzení stěžovatele uvedená v bodě III. jsou obecná, a nadto má za to, že se nevztahují k tomuto řešenému případu. Některá tvrzení se pak nezakládají na pravdě a neodpovídají průběhu kontroly ani kontrolnímu spisu. S ohledem na skutečnost, že obdobné kontroly ze strany Celní správy České republiky probíhaly v rámci celé České republiky, žalovaný má za to, že argumentace stěžovatele o průběhu provedené kontroly se nezakládá na pravdě, ale vychází ze skutkových okolností úplně jiné provedené kontroly zřejmě jiného celního úřadu, neboť nemá oporu ve spisovém materiálu, shromážděném v rámci kontroly provedené žalovaným.

[11] Stran polemiky s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 191/2020-76 ze dne 10. 12. 2020 a předcházejícím rozsudkem KS v Brně č. j. 62 A 84/2020-91 ze dne 10. 7. 2020, poukázal na to, že soudní judikatura je sice závazná, ale žalovaný musí vycházet z dané právní úpravy, stanovené zákonem. Stěžovatel své tvrzení opírá o rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 84/2020-91 ze dne 10. 7. 2020, který však byl ze strany Nejvyššího správního soudu rozsudkem č. j. 9 As 191/2020-76 dne 10. 12. 2020 zrušen. Současně poukazuje na skutečnost, že závěry v tomto rozsudku Krajského soudu v Brně byly korigovány jak ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 191/2020-76 ze dne 10. 12. 2020, tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 263/2020-44 ze dne 01. 2. 2021, který rovněž zrušil obdobný rozsudek Krajského

pokračování

soudu v Ostravě č. j. 22 Af 36/2020-39 ze dne 25. 6. 2020. V dalších skutkově obdobných případech se rovněž vyslovil Městský soud v Praze, který ve svých rozsudcích č. j. 18 Af 10/2020-131 a č. j. 18 Af 11/2020-131 ze dne 21. 1. 2021 zamítl žaloby stěžovatele.

[12] Konečně nesouhlasí s tvrzením, že by v daném okamžiku nedisponoval rozhodnými dokumenty způsobilými založit „důvodné podezření“ ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť takovými dokumenty v době kontroly, a to i k okamžiku jejího zahájení, disponoval. Co se týče tvrzení stěžovatele ohledně nespolehlivosti aplikace SDSL, žalovanému není z úřední činnosti známo, že by tato aplikace vykazovala chyby či nepřesnosti. Tvrzení stěžovatele je činěno pouze v obecné rovině a není podloženo žádnými relevantními důkazy. V žádném případě nelze považovat za důkazně vyvrácené, že žalovaný v den kontroly nedisponoval relevantními důkazy zakládajícími důvodné podezření ve smyslu ustanovení § 121 zákona o hazardních hrách. Ze spisového materiálu naopak vyplývá, že žalovaný takové důkazy k dispozici měl. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2020, č. j. 2 As 261/2020-75, považuje za nepřipadný. Uzavřel, že je přesvědčený o zákonnosti svého postupu, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou sporu mezi účastníky řízení je posouzení zákonnosti zadržení technických hracích zařízení podle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, resp. zda žalovaný zadržel předmětná zařízení na základě důvodného podezření, že v souvislosti s jejich užíváním dochází k porušování zákona. Obdobnými případy se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudcích ze dne 10. 12. 2020, č. j. 9 As 191/2020-76, ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020-44, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 4 As 263/2020-60, ze dne 1. 2. 2021, č. j. 5 As 263/2020-44, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 1 As 28/2021-43 a ze dne 6. 9. 2022, č. j. 2 As 24/2021-41. Tato rozhodnutí se týkala opatření celních úřadů, které zadržely různá zařízení z důvodu, že povolení předložená při kontrolách zařízení umístěných v provozovnách právních předchůdců stěžovatele neodpovídala povolením evidovaným ministerstvem. Kasační soud neshledal důvodu odchytil se od své ustálené rozhodovací praxe, a proto z těchto závěrů vycházel i v nyní projednávané věci.

[16] Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách platí, že „[d]ozorující orgán je povinen zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená

dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.“

[17] Úvodem kasační soud připomíná, že v řízení o kasační stížnosti přezkoumává rozhodnutí správních soudů, proti jejichž argumentaci musí směřovat odůvodnění kasační stížnosti. Stěžovatel je tak povinen nabídnout alternativní právní názor k názoru krajského soudu. Stěžovatel věnoval stěžejní část kasační stížnosti polemice s rozsudkem kasačního soudu č. j. 9 As 191/2020-76. Především uvedl, že závěry soudu v této věci neměly oporu ve spise. K těmto námitkám nemohl Nejvyšší správní soud přihlídnout, neboť mu nepřisluší přezkoumávat vlastní rozhodnutí vydaná v jiných řízeních. Zásadní jsou pouze závěry, které krajský soud aplikoval na skutkový stav a promítl je do svého rozhodnutí. Stěžovatelova argumentace stran nesprávně zjištěného skutkového stavu v rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76 je tedy mimoběžná s předmětem nynějšího řízení.

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. může stěžovatel v kasační stížnosti uvádět pouze ty důvody, které již uplatnil v řízení před krajským soudem. V nyní projednávané věci obsahuje kasační stížnost v převažujícím rozsahu námitky dříve neuplatněné. Jedná se především o námitky ohledně absence podkladů ve správním spise ke dni provedení kontroly a námitky týkající se nedostatků evidence SDSL. Vzhledem k tomu, že se nejedná o námitky řádně uplatněné v řízení o žalobě, shledal je Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřijatelnými.

[19] Nejvyšší správní soud shrnuje, že jakkoliv stěžovatel předložil na první pohled rozsáhlou argumentaci, v konečném důsledku lze za projednatelnou námitku považovat toliko tvrzení stěžovatele o nenaplnění podmínek pro zadržení věci podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, v níž zpochybnil existenci „důvodného podezření“. Předmětem posouzení v nynější věci je tedy výhradně zodpovězení otázky, zda mohlo být důvodné podezření žalovaného založeno na skutečnosti, že právní předchůdce stěžovatele předložil při kontrole provedené dne 11. 2. 2020 povolení, která se neshodovala s povoleními založenými ve spise ministerstva a evidovanými v systému SDSL. Existence více verzí rozhodnutí, jakož i skutečnost, že tuto okolnost žalovaný označil za důvod zadržení věci, přitom není mezi účastníky řízení sporná.

[20] Nejvyšší správní soud se existencí dvou verzí rozhodnutí zabýval poprvé ve shora označeném rozsudku č. j. 9 As 191/2020-76, z něhož ostatně vycházejí výše uvedená rozhodnutí. Dovodil, že důvodným podezřením ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je podezření plynoucí z podkladů či poznatků, které měl správní orgán k dispozici v době zahájení řízení či provádění kontroly. Správní orgán nemusí mít postaveno najisto, že kontrolovaný subjekt povinnosti podle zákona o hazardních hrách skutečně porušil, neboť tato otázka je předmětem následujícího řízení. Správní orgán však musí mít dostatečné počáteční indicie o protiprávním jednání, resp. míra pochybností musí být tak intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že k porušení zákona došlo. Odlišnost rozhodnutí předložených kontrolovaným subjektem a rozhodnutí v systému SDSL představuje dostatečně konkrétní indicii pro vznik důvodného podezření. Samotná existence dvou verzí rozhodnutí skýtá dostatečný skutkový základ pro důvodné podezření o tom, že kontrolovaný subjekt porušil zákon o hazardních hrách. Naopak po správním orgánu nelze požadovat, aby prováděl složité dokazování a shromažďoval další podklady k tomu, aby své podezření potvrdil.

pokračování

[21] Výše popsané okolnosti nastaly i v nynější věci. Žalovaný založil své podezření na existenci dvou verzí rozhodnutí o změně provozovatele (rozhodnutí měnících původní povolení k provozování hazardu), konkrétně na skutečnosti, že rozhodnutí předložená právním předchůdcem stěžovatele při kontrole se obsahově neshodovala s rozhodnutími (z téhož dne, téhož č. j.) evidovanými ministerstvem. Tyto skutečnosti zachytil žalovaný v úředním záznamu o zadržení věcí, sp. zn. 19786-3/2020-520000-61 ze dne 11. 2. 2020. Obě verze rozhodnutí o změně provozovatele následně založil do spisu, přičemž Nejvyšší správní soud ověřil, že se liší v rozsahu stanoveného oprávnění k provozování hazardních her. Tento rozsah je však zásadní, neboť povolení se vždy vztahuje pouze k určitému druhu hazardní hry (popř. konkrétního přístroje), který je v povolení dostatečně určité vymezen, a to včetně podmínek jeho provozování.

[22] Pro úplnost soud dodává, že skutečnost, že žalovaný změnová rozhodnutí evidovaná ministerstvem do spisu založil až několik dní po kontrole, na věci nic nemění. Z obsahu záznamu o zadržení věci jednoznačně vyplývá, že je měl k dispozici již v okamžiku provádění kontroly, neboť důvody zadržení věcí v tomto záznamu dostatečně popsal. Není přitom rozhodné, zda měl dokumenty k dispozici v listinné, anebo elektronické podobě (jako prosté fotokopie). Podstatné je, že se s jejich obsahem mohl seznámit a založit na porovnání obou verzí rozhodnutí své důvodné podezření. To se v daném případě stalo.

[23] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že závěry krajského soudu o zákonnosti zadržení věcí podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách jsou věcně správné a v podrobnostech se s nimi ztotožňuje.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2022

David Hipšr
předseda senátu